

rändajate willetsat luggu, üteldes: „Kristus on ennast mulle näenäus ilmutanud, kus ta mulle käsku andis wälja minna, kõigest Ilmast ristirahwast pühha aua priuse eest sõtta kutsuma.“ Pappst kulis wagga mehhe palwet, affas asja pikkemalt läbbi mõtlema ja wõttis warmalt nõuiks, Shto polist ristirahwast kirriko orjuseses Dmmiko pole likuma toimetada. Tema läkkitas Petri Italia maalt läbbi Prantsuse male, kus pühha sõa-süütitaja ühhest linnast teisi minnes rahwale sedda käsku piddi kulumata, mis ta Kristuse käest olli sanud; nõnda piddi rahwa meel selle wasto ette walmistatud sama, mis Urban isse neile iljemine tahtis kulumata. — Kuulsa pühha aua rändaja nime kitus jooksis kui tuul tema eel, ja kõigis paigus, kuhhu ta tulli, piddas rahwas tedda jumalikuks kassokandjaks. Tubba Peetri enese wäljastpiddine kujjo piddi kulumata sõna külwi rahwa süddametes finnitama. Otsigo lukrohi lahjaks läinud, nälja, jääno ja pikka pina kandwise läbbi, jallad paljad, pealaggi warjuta, narrakad ilbud kehha katteks, kõis wõ affemel niude ümber ja risti lödud Lunnastaja kujjo käes, tõttas ta eesli seljas sõites ühhest paigast teise. Agga tema jutluse jõe laened ja süggawast kulmuaukuteest wälja paistew filmade tulleläit tungis kui nool kuuljateest läbbi; tema tuline usso-õppetuse armastus ja walli ello lombe fundis iggameest immeks pannes temale auu andma. Peter teggi jutlust kirrikutes, risttedel ja maanteel, ja tema wõitlik juttustamise lombe teggi kõikide

meled ellawaks. Pühha sõa wasto walmistades, ottsid weel alli juustega waniad rangad endised roostetanud sõariistat wälja, ja lapsed püüdsid iggapäaw käerammu toetada, et jõuaksid odda landa.

Pappst Urban näggi rōemuga kihhiserwat rahwa likumist, mis tema Kallewi-poea mõtte arwamise tõeks piddi teggema. Waasto kuul 1095 andis ta käsku, et kõik waimolikud ja ilmlikud wallitsejad Piatsentsi linna kokko piddid tulles; seal koggus nipalju waimolikusi ja muid issandaid kokko, et üksnes wõimalik olli laggedal taewa al nõuu piddamist ette wõtta. Pappsti tuline jutlus ristirahwa koggoduse asjust süttitas kõikide meled ellawaks. Mõnaingad tõutasid jubba siin wande sõnaga uskmata rahwa wasto sõbdima minna. — Sealt tõttas nüüd pappst Prantsuse male. Ka siin kutsuti, Talwe kuul 1095, suur ulk rahwast Klermonti linna kokko, kuhhu ka warmas Apostel Peter olli tulnud. Suur linna liggidal lagge olli piiskoppitega, würsititega, issandatega ja rahwaga ülleültsa kattitud, ja kui paapsti jutluse wolamine lahti peasis, mis pühha sõameestele surredmata orjuse õnne ja iggawest palka taewas, pattude andeks andmist ja allastust Jumala kohto ees, tullewäe sõnaga kulumata, seal ei jänud ükski film enam kulumata egga ükski palge kulumata; tuhhat ealed küssendasid ühhest suust: „Jumal tahhab sedda! Jumal tahhab sedda!“ — Kui paapst jutluse lõppetanud, seal astusid kaks üllemad piiskoppi, Ademar ja Willem, teiste ulgast wälja,